

शोध

नाही समजले माझे मला, मी कधी अन् कसा हरवलो
शोधिले मी खूप मला, तरी नाही मी मजला सापडलो
शोधून शोधून स्वतःला, मी अती थकलो
विसाव्यासाठी मी तळ्यानजीक झाडाखाली बसलो
लक्ष माझे अचानक, तळ्यातल्या पाण्याने वेधले
माझ्यासारख्याच माणसाचे प्रतिबिंब पाण्यात मला दिसले
पाहून मजकडे तो माणूस उपहासाने हसला
जणू त्याने मला पुरता ओळखला
म्हणाला मला सारे आयुष्य, सुख शोधण्यात दवडलेस
परी आतापर्यंत तू स्वतःला नाही कधी ओळखलेस
काय मिळविलेस तू, मनुष्यजन्माला येऊन
पैसा, मोह, माया, स्वार्थ, यात गेला होतास तू गुंतून
हो जागा, अन् घे सन्मार्गाला वाहून
सापडलास तू स्वतःला, घे स्वतःला सावरून

– पदमाकर चित्रे

('शब्दां ची फुलपाखरे' या कवितासं ग्रहातून)